

هیچ و پوچ

آه ای هستی پر نقش و نگار
ای بهاران، ای خزان، ای روزگار
از چه برجان و دلم این دردهاست
از چه شبهایم چنین بی انتهاست
قلب من از دردِ حرمان سوخته
پای من در حلقه زنجیرهاست
جان و تن در آرزوی وصل او
ضجه های من، طنین ناله هاست
از چه جانم شعله ور در دست اوست
از چه فریادم بگوشش بی صداست
من پریشانتر ز تنگ زلف او
فکر او از من رهاست
یاد او در قلب من
لیکن او بردرد من بی اعتناست
لحظه های من تهی از های و هوی
خنده هایم بی ثمر، اشکهایم بی بهاست
قلب تنگم خانه اسرار او
قلب سنگش خانه بیگانه هاست

گفته های او همه پر غل و غشی
دوستیهای من بیدل تماما بی ریاست
داستانهایش سراسر پر فریب
هیچ و پوچ است و بسان قصه هاست
زهر در رگهای اوست، لیک در رگهای من
خون سرخ لاله هاست
خانه دل مامن صلح و صفا
جایگاه آن سیه دل لانه زنبورهاست
سینه ام دریای خون، بر لبانم آه سرد
خوب میدانم که دردم بی دواست
روح سرگردان من
خسته از نامردی آن بیوفاست

تنهایی

دلم از دست تنهایی سرآمد
بهاران آمد و آن گل نیامد
نه مه در آسمانم نه ستاره
سپیده سرزد و ماهم نیامد
بشبهای دراز سوگواران

شبی هم بی غم تو سر نیامد
نه بلبل در چمن نه لاله زاران
تو رفتی و خزانم سر نیامد
همه روز و شب از درد تو نالم
گل یاس از خجالت در نیامد
هزاران ناله و فریاد کردم
ندائی هم زگردون بر نیامد

دلَم گرفته

از تو دلَم گرفته است ای یار بی وفا
این جو رو سنگدلی تو باور نمیکنم
رفتی و ساقی خود برده ای زیاد
دیگر هوای باده و ساغر نمیکنم
چشمان من سفید شد به چشمان راهها
دیدار روی تو را بهیچ چیز برابر نمیکنم
عهد و وفا شکستی و آنهم چه بی دریغ
از یاد بردن عهد و وفای تو باور نمیکنم
یاد آر آن دو صنوبر عاشق به وعده گاه
من ترک یاد تو و آن دو صنوبر نمیکنم

یادش بخیر آن بهارانِ پرزشور
بی رویِ تو نظر به چشمهٔ کوثر نمیکنم
خواهم که پر بکشم تا دیارِ تو
می خواهم و دریغ و درد که آخر نمیکنم
نازت کشیده ام و دیده ام جفا
صد بار کردم و دیگر نمیکنم.